

Cách Vách Trúc Mã

Contents

Cách Vách Trúc Mã	1
1. Chương 1: I Dreamed A Dream	1
2. Chương 2: Tiểu Thụ Lên Sàn	3
3. Chương 3: Thịt Thịt	6
4. Chương 4: Thịt Khắp Nơi	8
5. Chương 5: The First Night[1]	9
6. Chương 6: The First Night [2]	11
7. Chương 7: Bị Đại Ca Nhà Bên Thương?!	13

Cách Vách Trúc Mã

Giới thiệu

Tình trạng edit: Hoàn 7 ChươngEdit: Lạc Hoa Lưu ThủyThể Loại: 1vs1, ngọt, H văn, HENhân vật chính: Việt Hàn x C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cach-vach-truc-ma>

1. Chương 1: I Dreamed A Dream

A ưm! Cầm Lý trừng lớn hai mắt đã phủ đầy tình dục, toàn thân như có dòng điện chạy qua, một tiếng ưm mị ý mười phần, tình sắc đến mức khiến người ta dục hỏa đốt người.

Tiểu Lý..... Một giọng nam thấp trầm mang theo nồng đậm tình dục, Việt Hàn chớp nhẹ đôi con ngươi đen thẳm thâm trầm, ánh mắt mê luyến nhìn thân thể thiếu niên trắng nõn mềm dẻo xinh đẹp, hắn muốn lưu lại trên thân thể này ký hiệu và mùi hương của hắn, khiến thân thể trắng nõn của người hắn yêu thương nhiễm lên một màu hồng nhạt mê người.

Giữ lấy dục vọng của Cầm Lý khiến khí tức cậu phát ra càng thêm trầm trọng, Việt Hàn hôn thật sâu lên cánh môi hồng của cậu, hung hăng cuộn lấy đầu lưỡi nhỏ đó, ở trong miệng cậu ta sức đoạt lấy, khiến một sợi chỉ bạc dâm mĩ chảy xuống khuôn mặt Cầm Lý, hung mãnh như thể muốn đoạt đi hô hấp của đối phương.

Mà đồng thời, hai tay của hắn cũng không nhàn hạ, một tay nâng ở sau đầu cậu dùng lực áp về phía mình, một tay hoặc nặng hoặc nhẹ đùa bốn đầu vú cậu, chơi đùa đến khi thứ đó sẵn cứng hồng hào khiến Cầm Lý mẫn cảm muốn rít lên, nhưng miệng lại bị hôn đến không hề có khe hở, chỉ có thể đáng thương rên rỉ ô ô.

Khi Cầm Lý tưởng rằng mình đã bị hôn đến choáng váng thì Việt Hàn rút cuộc cũng buông cậu ra, dọc theo cái cổ trắng nõn liếm một đường đi xuống, sau đó dừng trên lồng ngực cậu, một ngậm ngậm vào đầu vú bị đùa bốn đến đỏ hồng kia.

A! Ừm! Chăm Lý bị khoang miệng ẩm áp kích cho chảy ra nước mắt, đầu lưỡi mềm mại tà ác đâm chọc vào đầu vú mẫn cảm đến cực điểm của cậu, ác liệt mà vô tình đùa bỡn, một chút khê cắn một chút lại nặng nề mút, cường liệt kích thích khiến khoái cảm vọt thẳng lên đại não, thoải mái lại sảng khoái mà không ngừng rên rừ rừ.

Tiểu bảo bối, đầu vú của em thật mẫn cảm, anh liếm em thoải mái nói không nên lời rồi sao? Việt Hàn rời khỏi đầu vú đỏ hồng run rẩy, nhẹ cắn lỗ tai cậu, dịu giọng hỏi.

Vâng... Thoải mái... anh... anh liếm Tiểu Lý thật thoải mái... bên kia cũng muốn..... Chăm Lý sắc mặt ửng hồng, mắt phượng xinh đẹp ngập ánh nước mắt ngây ngẩn nhìn Việt Hàn, vẻ mặt mang theo nét nhất loạn tình mê, khiến cho hần phải nuốt nước miếng, thật muốn hung hăng tiến vào cậu, đâm thủng cậu, thao cậu cho đến khi ngoại trừ kêu gọi muốn làm tình ra thì cái gì cũng không thể làm.

Bảo bối đừng nóng vội, anh liếm cái này giúp em ha, khiến em thật thoải

mái. nói xong, hần lại ngâm vào núm vú bên kia, thay phiên đùa bỡn hai khỏa hồng diễm, thẳng đến khi hai bên đầu vú đều sưng tấy đến kỳ cực, màu đỏ hồng trên đầu vú còn dính nước bọt lóe lên sự sáng bóng ẩm mĩ, lúc này hần mới dừng tay.

Hần vừa lòng thưởng thức kiệt tác của mình -- hai mắt thiếu niên tràn ngập xuân ý ướt át, đầu vú bị hung hăng khi dễ bởi đôi môi đỏ mọng kia sưng đỏ lên, thân mình vốn dĩ trắng nõn lúc này lại là một mảnh động tình, cả người tản mát ra một loại khí tức dụ hoặc, loại khí tức này trên chọc Việt Hàn khiến hần cơ hồ muốn hóa thành cầm thú -- trên thực tế, hần quả thật là cầm thú.

You'll also like

ô... em, em... Chăm Lý hồi thần lại từ cao trào, xấu hổ muốn khóc, cậu chưa bao giờ biết bản thân lại đậm dăng như vậy, Việt Hàn có phải sẽ khinh thường cậu hay không?

Tựa hồ như nhìn ra trong lòng cậu suy nghĩ cái gì, Việt Hàn thân mật mút mút môi cậu, ôn nhu nói: Tiểu Lý rất mê người, anh rất thích.

Thật sao? Đôi mắt ướt sũng chớp chớp nhìn hần chăm chú.

Đương nhiên. Tiểu Lý thành thật khả ái như vậy, em xem, anh đã cương thành như vậy rồi... Việt Hàn tà khí đỉnh đỉnh cự bồng tràn đầy tinh thần dưới thân vào đùi cậu.

A?! Chăm Lý bị đỉnh mà khê run, mị nhân như tơ sảng giọng nói: Anh thật xấu!

Việt Hàn bị mị nhân nhu tình kia làm cho kích thích không ít, máu mũi suýt chút nữa đã chảy xuống, hần vòng cánh tay to lớn của mình lên cái eo nhỏ của Chăm Lý, còn thật thô to để ở cửa huyết khẩu ướt át vận sức chờ phát động: Bảo bối, thả lỏng, anh muốn vào... sau đó hần thúc eo một cái.....

-- Tích tích tích --- Việt Hàn xóc mí mắt lên, thẳng lưng ngồi trên giường há mồm thở dốc, gờ tay đập cái đồng hồ báo thức đang thê lương gọi, trong đầu loạn thành một đồng, hần vừa mới.... mộng xuân?! Quần lót một mảnh dính ướt yên lặng khẳng định nghi hoặc của cậu.

Mộng xuân thì thôi đi, tuy rằng 27 tuổi còn mộng xuân thì không có gì, thể nhưng... thể nhưng, diễn viên chính trong mộng xuân sao lại là hàng xóm cách vách [nam] chứ!?!? Hơn nữa, còn là trúc mã chơi từ nhỏ đến lớn.....

Nhất định là có chỗ nào đó sai rồi. Việt Hàn tự lừa mình dối người, nhất định là hần lâu lắm không quen bạn gái, không có quan hệ, hần không phải đồng tính luyện ái, không có khả năng lại muốn thượng hàng xóm cách vách.....

Hần đứng dậy đi vào phòng tắm rửa mặt, muốn giúp mình tỉnh táo một chút, hần không thích đàn ông, hần chỉ xem hàng xóm cách vách như em trai, cho dù trong mộng Chăm Lý mắt phượng đầy sương mù có bao nhiêu câu dẫn, khuôn mặt động tình có bao nhiêu mị nhân, thân mình trắng nõn có bao nhiêu kích thích, tiếng rên rỉ kiều mỵ có bao nhiêu động lòng người... Được rồi, stop! Hần nghĩ cái gì vậy!?

Việt Hàn hắt nước lạnh lên mặt, cố gắng bình ổn lại thân thể đang xao động, hần ngẩng đầu nhìn vào gương, kết quả là nhìn thấy bộ mặt dục cầu bất mãn của mình, cúi đầu thoáng nhìn qua thân dưới, nhìn

đến người huynh đệ tinh thần sáng lạng kia hẳn chịu thua thở dài một hơi, hẳn biết có một số việc dường như đã bị thay đổi.....

2. Chương 2: Tiểu Thụ Lên Sàn

Đập trứng, omelette, nướng bánh mì, phết bơ, pha cà phê, trộn salad, thứ Hai u buồn bắt đầu từ những hương vị này, Cẩm Lý mặc tạp dề nửa người, đứng trong phòng bếp bận rộn, trong miệng lẩm nhẩm khúc nhạc không biết tên.

Sáng sớm, tia nắng nhẹ nhàng rơi trên bồn hoa Tiểu Lục đáng yêu, hương cà phê trong không khí ấm áp, khẽ ngửi một chút, hương tiên thảo hòa cùng hương cà phê ngoài ý muốn thật hài hòa.

Cẩm Lý chiền xức xịch xong thì tắt lửa, tạp dề cũng không cởi ra liền chạy đến qua cách vách ấn chuông cửa.

Đính đoong ~ chuông cửa vang lên không bao lâu, cửa liền mở ra, một người đàn ông diện mạo anh tuấn, dáng dấp cao ngất, khí chất băng lãnh mặc tây trang đứng phía sau cửa, đôi con ngươi lạnh lẽo nhìn về phía người ấn chuông cửa.

Đều là hàng xóm quen biết đã mười lăm năm, Cẩm Lý hoàn toàn miễn dịch với ánh mắt có thể đông chết chim cánh cụt kia của Việt Hàn, lộ ra nụ cười ấm áp tinh thần phơi phới, cậu mỉm cười nói: Anh Việt Hàn, chào buổi sáng! còn tặng kèm theo hai cái lúm đồng tiền khả ái, dễ thương vô cùng, chính là một sát khí thuộc tính dễ thương [chuyên sát Việt Hàn].

Chào buổi sáng. Như khí chất của mình, ngữ điệu Việt Hàn cũng lạnh lùng, hoàn mỹ che dấu tâm lý run sợ vì độ dễ thương của người trước mắt.

Bữa sáng đã chuẩn bị rồi, nhanh đến ăn đi, bằng không sẽ nguội đó. Cẩm Lý cười hì hì kéo hắn vào nhà mình ăn cơm.

Trường bối Cẩm gia cùng trường bối Việt gia từ trung học đã có giao tình, có một lần xuất ngoại dốc sức làm ăn thì tương đối ít liên hệ với bên ngoài, bình thường mối quan hệ phi thường chặt chẽ, so với anh em ruột còn thân thiết hơn, vì thế khi Cẩm Lý mười tuổi, Việt Hàn mười hai tuổi, hai nhà liền chuyển đến làm hàng xóm với nhau, đợi đến khi đứa nhỏ hai nhà đều lớn rồi, gia trưởng hai nhà cũng rất không có trách nhiệm bỏ đi du lịch thế giới, chỉ để lại sinh hoạt phí mỗi tháng thả cho bọn họ tự lực cánh sinh, việc này luôn được lấy một cái danh mỹ kỳ là huấn luyện bọn nhỏ độc lập, thực ra căn bản chính là không chịu trách nhiệm.

Kết quả là, Việt Hàn sẽ không nấu cơm liền thường xuyên đến cợ cơm Cẩm Lý, dần dà, hai người liền hình thành một loại ăn ý, một người phụ trách nấu cơm, một người phụ trách làm việc nhà, hình thành một loại trạng thái kỳ diệu bán ở chung, rất hài hòa.

Ấn Việt Hàn rồi xuống ghế dựa, Cẩm Lý đem bữa sáng đã chuẩn bị tốt đến trước mặt hắn, còn đặt thêm một ly cà phê đen thơm nồng, sau đó bưng phần của mình và sữa ngồi vào phía đối diện.

..... Việt Hàn trầm mặc nhìn khay đồ ăn của mình, chậm chạp không chịu ăn.

Sao anh không ăn? Cẩm Lý phồng miệng nhai nhai, nghiêng đầu nghi hoặc hỏi.

Cái này Hắc chỉ cái đĩa: Là cái gì?

Xúc xịch và trứng ộp la. Cẩm Lý khó hiểu trả lời, anh ấy còn chưa tỉnh ngủ sao? Ngay cả đồ ăn cũng không nhận ra!

..... Vô nghĩa, hẳn đương nhiên biết là xúc xịch và trứng ộp la, nhưng mà... vì cái gì lại đặt xúc xịch ở giữa hai cái ộp la?! Đây là ám chỉ cái gì sao? Còn có bơ, cũng không cần đặt ở đầu nhọn cây xúc xịch đâu, tối hôm qua còn mới làm một giấc mộng xuân với đàn ông mà, thật chịu không nổi rồi a a a a a a!!!!

Nhưng vô luận trong lòng Việt Hàn kích động vụn vụn như thế nào, hấn vẫn vác bản mặt than ăn xong bữa sáng, đối với hảo hàng xóm kỳ quái thoát tuyến này hấn đã giác ngộ ra, chỉ là... chỉ là hấn thật sự không thể chống cự loại này kích thích khi vừa làm mộng xuân, và người trong mộng chính là hàng xóm trước mắt này....

Một bữa sáng này khiến Việt Hàn thực không biết đã vượt qua như thế nào cùng Cẩm Lý khẩu vị ‘nặng’.

~ Công tác của Cẩm Lý có điểm đặc biệt.

Nếu muốn phân loại mà nói, công tác của cậu hấn xem như là nhân viên công vụ, thế nhưng tuyệt đối không phải cái loại cái loại nhân viên công vụ mỗi ngày ngồi trong văn phòng thổi máy lạnh mà lạch tạch đánh máy tính quanh năm, ngược lại, công tác của cậu còn có một chút kích thích, và thần bí. Cậu là một thẩm vấn viên trọng tội phạm.

Được đưa đến một tòa nhà bình thường rồi xuống xe, sau khi nhìn theo xe Việt Hàn nghênh ngang rời đi, Cẩm Lý đi vào tòa nhà bình thường đến không thể bình thường hơn, văn phòng công tác của hấn có khách nhân đang chờ.

Cậu pha một ly trà sữa, chờ khách đến, chỉ chốc lát sau, liền có người gõ cửa, hấn đáp một tiếng mời vào, nghênh đón người khách đầu tiên của hấn hôm nay.

Cầm tiên sinh, người tôi đã mang đến. một vị bảo an tên Võ Cảnh mang theo một người nam nhân gây yếu đi vào, vẻ mặt nghiêm túc thận trọng.

Cám ơn anh. Cẩm Lý cười ha hả nói: Anh có thể đi trước xử lý việc khác, nơi này để cho tôi được rồi, à, nhớ đóng cửa giúp tôi, cám ơn.

Cầm tiên sinh, nhưng hấn có khả năng sẽ gây nguy hiểm đến an nguy của cậu... Võ Cảnh có điểm chờ.

Tôi tự lo được, có chuyện sẽ gọi anh, cứ yên tâm. Cậu mỉm cười nói, không biết vì sao, nụ cười kia trong mắt Võ Cảnh lại dị thường quý dị, không khỏi liên tưởng đến về truyền thuyết khủng bố của người trước mắt..... Vì thế hấn quyết đoán đóng cửa.

? Thấy tính cách Võ Cảnh nhanh chóng chuyển biến có chút khó hiểu, Cẩm Lý nhún vai, đối với trọng tội phạm lộ ra một nụ cười khiến nhân tâm sinh hảo cảm, ngồi trên ghế sofa của mình, mới trọng tội phạm ngồi [Bé ngoan, an toàn rồi, à, từ đâu đến?].

..... Trọng tội phạm cảm thấy người thẩm vấn mình khả năng có chút vấn đề.

Sao thế? Ghế quý phi của tôi sao lại đổi rồi?! Cẩm Lý cũng rất kinh ngạc, vội vàng kêu trợ lý của mình vào: Ghế quý phi của tôi đâu?

Lão đại... anh quên rồi sao? Lần trước người kia trong quá trình thẩm vấn không khống chế được hành vi, sau đó tiểu lên ghế quý phi của anh rồi... Em gái trợ lý giọng điệu sùng bái trả lời.

Hình như đã xảy ra một hồi sự tình như vậy, Cẩm Lý nghiêng đầu nhớ lại, nói một tiếng cám ơn rồi gác điện thoại, vỗ vỗ một vị trí khác trên sofa nói: Ngồi xuống đi, chúng ta tán gẫu chút.

..... Trọng tội phạm kinh nghi bất định trừng cậu, hấn vừa nghe thấy cái gì!? Đến cùng là phát sinh chuyện gì mới có thể thẩm vấn đến không thể khống chế hành vi?? Thật đáng sợ!!

Cẩm Lý như không cảm giác được tâm tư trọng tội phạm, cười hề hề kéo hấn ngồi xuống, đưa cho hấn một ly trà sữa Bá Tước ấm áp, ôn thanh hòa khí nói: Được rồi, đây chính là trà sữa Bá Tước tôi tự mình pha đó, người uống qua đều khen không dứt miệng, anh nhất định sẽ thích.

Trọng tội phạm không nói gì, trầm mặc nhìn cậu.

Đừng khẩn trương, chúng ta chỉ trò chuyện mà thôi. Anh thích uống trà không? Nơi này có hồng trà, trà xanh, trà Ô Long... Cẩm Lý nhàn thoai nói, cười đến như thánh mẫu hiền lành, không thể không nói, nụ cười của cậu phi thường có lực tương tác, trà sữa mang theo hương thơm nhẹ tỏa ra trong phòng, trọng tội phạm nghe giọng nói nhu hòa của cậu bất tri giác buông lỏng phòng bị ban đầu.

Một giờ, hai giờ trôi qua, Cẩm Lý vẫn thủy chung mang theo tươi cười nhàn nhạt, ngữ khí ôn hòa nhẹ nhàng chậm rãi giống như đang dỗ con nít, theo thời gian trôi qua, trọng tội phạm dần dần mất đi cảnh giác, ý thức có chút mơ hồ trầm nghĩ: Lời đồn căn bản chính là lừa đảo, người ôn nhu khả ái như vậy sao lại sẽ đáng sợ chứ..... Sau đó đầu nghiêng, chậm rãi thiếp đi.

Cẩm Lý cầm lấy ly trà sữa hóp một ngụm, buông mắt xuống, thanh thoi tinh tế nhắm nháp, trong lòng thầm oán giận được hiệu sao lại chậm như vậy mới có hiệu lực chứ?

Một bên uống trà sữa một bên lật xem tư liệu, Cẩm Lý hoàn toàn không lo lắng trọng tội phạm khi nào thì tỉnh, cậu hạ được hấn chính là loại có thể ngủ cả ngày, cậu có đầy đủ thời gian để an bài nội dung thẩm vấn hấn, nhớ đến chuyện này, cậu lộ ra một nụ cười tà khí, nhưng bởi vì lúm đồng tiền hai bên má khiến cậu thoát nhìn rất dễ thương, hoàn toàn không đạt tới hiệu quả tà khí.

Trọng tội phạm này, 34 tuổi, làm chủ quán tại một xí nghiệp, không có gia thế. Thoạt nhìn bình thường hấn ngẫm dụ dỗ các bé nam vị thành niên rồi cưỡng gian, làm các loại hoạt động biến thái lằng nhằng, trước mắt đã điều tra ra có 21 bé nam là nạn nhân, trong nội tâm hấn không dễ chịu thì người khác cũng đừng hòng dễ chịu, nên hấn cự tuyệt nói ra tin tức của các bé trai kia, thời đại bấy giờ tư pháp thẩm phán không thể dùng hình, ai cũng không làm gì được hấn, vì thế hấn liền bị đưa đến gặp chuyên gia thẩm vấn Cẩm Lý đại danh鼎鼎.

Bởi vì cậu có một phương thức thẩm vấn đặc biệt.

Cầm gia là một gia tộc lâu đời, loại gia tộc này thường sẽ truyền thừa một loại sự vật thần kỳ, từ bảo vật thực thể đến bí phương trừu tượng đều có, Cầm gia cũng không ngoại lệ, bọn họ truyền thừa là một loại năng lực đặc biệt -- thôi miên.

Chỉ là thôi miên của bọn họ cùng thuật thôi miên đại chúng tương đối bất đồng, thôi miên của Cầm gia là thừa dịp đối phương khi ngủ mà dùng thanh âm kiến lập mộng cảnh trong đầu người nọ, loại thôi miên này rất giống năng lực của một sinh vật thần thoại nào đó, không sai, đây chính là ác mộng.

Tuy rằng kỹ năng này nghe qua thực trâu bò, nhưng điều kiện hạn chế cũng rất nhiều: Thứ nhất, người bị thôi miên đối với người thôi miên không thể mang cảnh giác cường liệt; thứ hai, người thôi miên muốn tiến hành phải dựa vào lúc người bị thôi miên ngủ; thứ ba, thanh âm người thôi miên tất yếu phải nhu hòa an bình, để đối phương có thể dễ dàng tin phục; Thứ tư, nội dung mộng cảnh miêu tả phải đầy đủ tường tận và chi tiết.

Bởi những điều kể trên hạn chế, cho nên truyền nhân có thể kế thừa kỹ năng này rất thưa thớt, ba đời mới có một cơ hội xuất hiện, mà Cẩm Lý chính là người kế thừa kỹ năng này, bề ngoài thanh tú khả ái, khí chất ôn nhuận như ngọc khiến người dễ dàng tâm sinh hảo cảm không cần nói, âm sắc trời sinh mềm mại cực kỳ dễ nghe, thuật thôi miên chính là một lợi khí tốt.

Kỹ năng này liền được cậu vận dụng trong công tác, trở thành thẩm vấn viên thần thoại trong đồng môn, và là ma quỷ trong mắt tội phạm.

Về phần truyền thuyết đó..... Thủ đoạn khi cậu thẩm vấn, cậu sẽ thiết lập mộng cảnh bên trong giấc ngủ của người, gây ông đập lưng ông, khiến tội phạm kia cosplay người bị hại, nội dung mộng cảnh cực kỳ hắc ám, huyết tinh, bạo lực, cam đoan sau khi trải qua, hiệu quả đe dọa tăng thêm mười phần, kẻ đó sẽ không dám hại người nữa.

Bất quá lần này có một vấn đề nhỏ nhỏ..... Như đã nói, trọng tội phạm lần này mang tội cưỡng gian bé trai, bị kịch là, cậu hoàn toàn không biết chi tiết nam nam làm tình như thế nào, vậy nên muốn thiết lập mộng cảnh có hơi... Cậu bắt đầu dĩ thử dài, chỉ có thể mở laptop ra, lên mạng tìm gv học tập.

Lần đầu tiên xem gv, tâm tình Cẩm Lý rất phức tạp, tuy nói là vì công tác, nhưng muốn cậu xem một người đàn ông bị hai gã khác xxoo, thật sự có chút khó tả... Nhắm chặt mắt, cậu tự mình xây dựng một chút tâm lý, truyền phát video.

Phim ngay từ đầu cũng rất kích thích, một cậu thanh niên nhỏ nhắn bị đặt trên bàn công tác, một người khác cắn tới cắn lui trên người cậu, cậu phát ra tiếng gọi kiều mỹ lằng lờ: A... A ưm, thật thoải mái...

Thoải mái? Cầm Lý trừng lớn hai mắt, đàn ông bị mút đầu vú cũng sẽ thoải mái sao? Cậu hiểu kỳ thử chạm vào đầu vú của mình một chút, ừm, không có cảm giác, chẳng lẽ người khác mút mới có cảm giác sao

Ngô! Ừm... Không, không cần... A a! Cậu thanh niên nhỏ nhắn trong phim rên lên, gọi Cầm Lý đang thất thần về, tập trung nhìn vào, người bên trên một tay rút dầu bôi trơn rồi dùng ngón tay đâm vào tiểu huyệt cậu thanh niên kia, dùng lực đâm vào lại rút ra, thẳng đến khi khiến người thanh niên rít the the không thôi.

Phim phát liên tục, hai người trong đó quần thành một đoàn, trận đầu tiên bắt đầu, người bên trên dùng lực đỉnh vào, người thanh niên nhỏ con bên dưới cao giọng lảng lơ kêu liên tục: Mạnh một chút, dùng lực... A... Thật mạnh ô ô ô..... ‘Cây gậy’ của anh thật tuyệt..... Em muốn chết... chừng 40 phút sau gv mới kết thúc.

Cầm Lý nhìn màn hình màu đen mà ngẩn người, có chút khóc không ra nước mắt nhìn chất nhầy trong tay. Cậu vừa... tự an ủi! Xem gv tự an ủi!!

Cái này không đáng nói, cái đáng nói là, từ khi mới bắt đầu, hậu huyệt của cậu vẫn không ngừng truyền đến những cơn tê ngứa.....

3. Chương 3: Thịt Thịt

Việt Hàn hôm nay cả ngày đều không có tâm tư công tác, một ngày này, hắn đã thất thần mười hai lần, hơn nữa có vẻ còn có xu thế gia tăng, thân là cấp dưới của hắn đều kinh sợ, nên biết, hắn bình thường công tác không hề có loại phân tâm vì vợ hay tiểu tam, hắn là loại người cuồng công tác, không làm việc đến bạo thể thề không bỏ qua, bởi vậy bọn họ hợp lý hợp tình hoài nghi người này không phải boss của bọn họ.

Mỗi trùng độc tiểu thuyết nặng – em gái trợ lý: Đây không phải boss, đây không phải boss!!! Boss nhất định xuyên không rồi!!!

Mỗi yêu nghiệt – bí thư: oh~no~ mau trả lại cho chúng tôi đại boss khóc soái cuồng bá duệ đi, luân gia chỉ nguyện ý làm thủ hạ công tác vì đại boss thôi, những người khác không thể

Mỗi ngụy khóc soái, chân bát quái – đặc trợ: boss nói không chừng bị thất tình đó.

Nữ nhân viên: Hu hu hu

không muốn không muốn ~ boss là hoa Cao

Linh Chi không ai hái được a a a

Mà bất luận cấp dưới Việt Hàn nghĩ như thế nào, hắn ngược lại rất âm ức, bởi vì hắn phát hiện hắn có muốn chuyên chú làm việc cũng vô pháp chuyên tâm, mặc kệ làm cái gì cũng sẽ nghĩ đến gương mặt khả ái của hàng xóm nhà mình, cùng với giấc mộng xuân dạt dào xuân ý kia..... Đơn giản mà nói, tổng giám đốc vĩ đại hôm nay chính là tư xuân...

Bộp! Việt Hàn cảm tức ném tập tư liệu lên bàn, khó chịu kéo caravat rồi ngã xuống ghế dựa, đơn giản không thèm làm việc nữa, dù sao dưới loại trạng thái này cũng không làm được gì, ngoại trừ... cái kia, khu khu... còn không bằng không làm, không không lãng phí thời gian.

Linh linh linh ~~ linh linh ~~ di động đặt trên bàn vang lên, hắn miễn cưỡng tiếp di động, khẩu khí rất không kiên nhẫn hỏi: Chuyện gì?

Ai dô, ai chọc tổng giám đốc bằng sơn của chúng ta vậy? Khẩu khí thật kém khiến người ta đau lòng quá nha! Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng một người không sợ chết cười khê trêu chọc nói.

Nếu cậu không có chính sự muốn nói tôi đây cúp máy. Việt Hàn cả người tỏa ra khí lạnh.

Ê khoan đã! Cấp dưới của tớ không chăm chú công tác tớ không thể tìm hiểu một chút sao? Thủ trưởng của Việt Hàn kiêm bạn bè của hần – Bạch Lễ Nhiên bắt mẫn oán giận.

Việt Hàn cho hần một cậu khẳng định rất dứt khoát: Không thể. Sau đó quyết đoán cúp máy.

Ba phút sau, Bạch Lễ Nhiên hiện thân trong văn phòng Việt Hàn, mặt đầy ti tiện cười hề hề hóng chuyện bát quái: Cậu đến cùng làm sao thế? Thất tình hả? Bạn gái bị người ta hăng? Vợ chạy theo người ta? Con nhỏ trong nhà gọi người khác là ba sao?

..... Thân là một tổng tài có thể nhảm chán đến thế là cùng! Hần phải chẳng đã chọn sai công ty rồi? Hiện tại hối hận còn kịp không? Việt Hàn liếc mắt nhìn Lễ Nhiên: Tớ vốn không có đối tượng. Ngụ ý là nói từ đầu nhảy ra được bạn gái vợ với con nhỏ trong nhà vậy?

Ha ha, thật đáng thương. Bạch tổng thực đồng tình nhìn hần, cô gia quả nhân thật đáng thương.

..... Người nào đó gân xanh ùn ùn nhảy lên, sau đó khí phách xách túi, trước mặt thủ trưởng ra khỏi cửa rồi đi.

Bạch Lễ Nhiên co mông đuổi theo: Cậu đến cùng làm sao thế? Về mặt dục cầu bất mẫn như vậy kia kìa.

Việt Hàn nghe vậy hơi dừng lại một chút: Tớ nhìn dục cầu bất mẫn lắm sao?

Khí tức cậu phát ra giống con chó đực nhà tớ lúc động dục vậy.

Bốp. Không hề ngoài ý muốn, Bạch Lễ Nhiên bị hần hung hăng đập đầu, liền ủy khuất nhìn thẳng bạn mình: Tớ nói thật!

Việt Hàn bên ngoài mặt than kỳ thật đang rối rắm muốn chết, hần vuốt mặt, thật sự rất rõ ràng sao? Ngay cả Bạch Lễ Nhiên luôn trì độn lại ngu ngốc cũng nhìn ra

Cho nên đến cùng là như thế nào? Nói ra đi, anh em với nhau, tớ sẽ nghĩ biện pháp cho cậu! Bạch Lễ Nhiên nghĩa khí nói, trong lòng âm thầm thì thầm: Hần tuyệt đối không phải đang hóng chuyện bát quái, hần là đang quan tâm bạn bè anh em của mình, tuyệt đối không có hiếu kì / vô giúp vui / ôm tâm lý lâu lâu được dịp cười nhạo này!

Việt Hàn không nói một lời, vắn vác cái mặt than như vậy, trải qua một phen giấy dựa nên nói hay không nói, hần mới mở miệng, buông lời vàng ngọc: Cậu biết Cẩm Lý không?

Bạch Lễ Nhiên trợn mắt: Vô nghĩa, nhóc con bên nhà cậu, Tiểu Trúc mã, hàng xóm tốt, cậu nhắc tới hơn ngàn lần rồi, ai mà chẳng biết?

Việt Hàn có chút sững sốt: Tớ vẫn thường nhắc tới em ấy như vậy?

Lần này Bạch Lễ Nhiên ngay cả cái liếc mắt cũng lười cho hần: Từ lúc tớ biết cậu đến giờ, người cậu tối ngày nhắc đến không phải cậu ta sao? Hồi đó lúc nào cậu ta thi học kỳ đến khi nào cậu ta nhận được lá thư tình đầu tiên tớ đều biết, một chuyện nhỏ nhặt của cậu nhóc đó cậu đều lải nhải không dưới trăm lần, hoàn toàn không có một chút bằng sơn giống hiện tại, Cẩm Lý cậu nhóc này tớ đã nghe tới mọc kén trong tai rồi. Không thường nhắc tới sao? Hừ, cậu không có lúc nào không nhắc tới cả!

À. Việt Hàn lạnh lùng trả lời: Tớ muốn thương em ấy.

Vậy hả? Bạch Lễ Nhiên cũng lạnh lùng lên tiếng: Cậu rớt cuộc cũng phát hiện rồi hả?

Lần này đổi thành Việt Hàn khó hiểu: Cậu phản ứng vậy là sao? Chẳng lẽ cậu đã sớm biết?

Cậu mỗi lần vừa thấy Cẩm Lý đều như thể sói đói nhìn thấy tiểu bạch thỏ, ánh mắt cũng không chịu rời đi nửa giây, người có mắt đều biết cậu thích cậu nhóc đó!

Tớ... tớ thích em ấy? Hần sao lại không biết?

Vậy chẳng lẽ cậu bị liệt dương... A? Khoan đã! Cậu, cậu còn không biết chính mình thích cậu nhóc đó sao?! Bạch Lễ Nhiên kinh sợ, mẹ nó, cái vị đại ca này muốn trì độn thành như vậy cũng thật không dễ dàng nha...

Ra vậy, là bởi vì thích em ấy cho nên mới như vậy sao? Việt Hàn lẩm bẩm nói, như ngộ ra cái gì đó lại như có không rõ ràng, cứ cảm thán mãi. Bạch Lễ Nhiên thập phần hoảng sợ, nhờ, nhìn thấy một kẻ vạm vỡ mặt than lộ ra biểu tình phong phú có chiều sâu như vậy thật sự là một kiện quá mức đáng sợ!!

Khó trách... Việt Hàn động kinh cười: Ha ha.....

Bạch Lễ Nhiên yên lặng đi trước một bước, hấn sợ bị truyền nhiễm, may mà Việt Hàn còn bị vây trong trạng thái hốt hoảng, bằng không nếu nhìn thấy bộ dáng muốn ăn đòn này của hấn khẳng định sẽ đập hấn một trận.

4. Chương 4: Thịt Khấp Nơi

Phương thức thẩm vấn Cẩm Lý hôm nay so với bình thường thô bạo gấp mười, đáng thương thay cho trọng tội phạm ở trong mộng bị cưỡng gian rồi chết, chết rồi còn bị cưỡng gian, lúc bị nước lạnh dội tỉnh trên mặt hấn đã nước mũi nước miếng loạn thành một đoàn, nửa người dưới toàn là tinh dịch nước tiểu ướt đầm, tình huống thẩm đến mức nếu nói là chặt vật thì vẫn còn quá khách khí, dẫn người tiến vào mà Võ Cảnh mặt đầy hoảng sợ, nhìn về phía Cẩm Lý tràn đầy sợ hãi, vì thế không lâu sau đó sự tích của Cẩm Lý lại thêm một nét bút hoa lệ.....

Bất quá cậu bây giờ không có tinh thần quản chuyện này, khi mới bắt đầu, thân thể cậu vẫn là lạ, hậu huyết càng không ngừng truyền đến cảm giác tê ngứa khiến cậu khó nhịn, khiến cậu nghĩ muốn tìm thứ gì đó nhét vào, để giảm ngứa.

Một đường khó nhịn dày vò về đến nhà, Cẩm Lý xông vào WC mở vòi hoa sen, tùy ý để dòng nước lạnh lèo rơi lên mặt mình, lên thân thể, ý đồ bình ổn cơ nhiệt khí trong cơ thể, nào ngờ lửa chẳng những không giảm mà còn càng ngày càng lớn hơn, không chịu khống chế, cảm giác tê ngứa tựa hồ như ăn mòn lý trí cậu, đẩy cậu đến một lĩnh vực đáng sợ mà cậu không biết.

Qua loa tắm rửa, Cẩm Lý mặc một cái áo rộng rãi màu trắng với quần cụt màu đen tê liệt ngã xuống sofa, lại phát hiện cổ dục vọng kỳ lạ kia không thể hề dịu bớt, cậu chỉ có thể theo bản năng giải quyết vấn đề, cậu cắn môi dưới, đưa tay vào quần, run nhẹ nhẹ chuyển ra hậu huyết, nhẹ nhàng chạm vào.

Ngô. Bản thân tự chạm vào địa phương kia cảm giác thật quái lạ, hậu huyết khô run lên, một trận co rút kéo đến, ý muốn được lấp đầy dục vọng tăng lên, Cẩm Lý lần đầu tiên dùng phương thức này tự an ủi, cậu cắn bản không biết phải bội trơn trước, chỉ có thể dựa vào bản năng mà tiến hành, đưa ngón tay theo dục vọng thúc giục cắm vào hậu huyết khô khốc, nơi đó lập tức kéo đến một trận đau đớn.

Cẩm Lý nhất thời cứng đờ người, cảm giác đau đớn trong nháy mắt giúp cậu thanh minh, nhưng không đợi cậu hồi thần, trong đau đớn còn có thỏa mãn rất nhanh bao phủ lý trí cậu, cậu kim lòng không được nhẹ nhàng đẩy đưa ngón tay mà sát vách ruột bên trong.

Um..... Ánh mắt mê ly mất đi tiêu cự, vừa đạt được một chút thỏa mãn hậu huyết lại càng thêm đói khát, một ngón tay không đủ để thỏa mãn hư không trong người cậu, cậu kéo hẳn quần cụt và quần lót đến mắt cá chân, để hai chân có thể dễ dàng tách rộng, hai ngón tay cắm rút trong cửa huyết, dần dần mang kéo ra một ít dịch ruột non trong suốt, ngón tay ra vào cũng càng thêm dễ dàng, tiếng nước chảy nhẹ cùng tiếng thở dốc ở trong phòng vô cùng vang dội.

Ngô, a..... Cẩm Lý đã rơi vào trạng thái thất thần, khuôn mặt cậu nổi lên một đóa hồng như bị nhuộm đỏ ửng, cậu cúi đầu, tiếng thở dốc kiểu mỹ càng vang lên mất khống chế, động tác hai ngón tay càng nhanh hơn, toàn thân cậu toát ra một cỗ phong tình mê người.

Nhưng cậu vẫn cảm giác không đủ, cậu muốn thứ càng lớn hơn, càng dài hơn, càng thô hơn giúp cậu thỏa mãn, chỗ sâu của tiểu huyết vẫn có một nơi không thể chạm đến mà ngứa ngáy phát đau, ngón tay cắn bản không với tới, cậu gấp đến độ hốc mắt đỏ ửng, nước mắt tràn ra.

Um! Không đủ, không đủ... động tác cậu dần trở nên thô bạo, không lưu tình chút nào cắm vào hậu huyệt đã một mảnh ướt át không chịu nổi, cặp đùi trắng nõn theo động tác cậu mà lắc lư, thoát nhìn dâm đãng đến cực điểm.

Cạch cạch. Bỗng nhiên tiếng một vật gì đó rơi xuống đất vang lên đột ngột, Cẩm Lý chờ người, cương ngạnh quay đầu, liền thấy một người mà cậu bấy giờ hoàn toàn không muốn thấy -- hàng xóm của cậu.

Việt Hàn không thể tin mà nhìn cảnh đẹp trước mắt, cảm giác máu mũi tùy thời đều sẽ dừng mãnh phun ra, quần lót đã sớm cộm lên, thứ bên trong tùy thời như có thể đâm thủng lớp vải mà vận sức chờ phát động.

Ngay khi ý thức được tâm ý của mình, hắn đã khẩn cấp muốn gặp được Cẩm Lý, vì thể tính toán trước tiên đến nhà cậu, dự tính một chút thời gian ước chừng còn vài giờ nữa Cẩm Lý mới về đến nhà, vì thế hắn liền ôm tâm tính muốn vào không gian người trong lòng ngủ một chút (bọn họ có chìa khóa nhà đối phương), không nghĩ đến lại gặp được cảnh tượng này.

Tiểu Lý..... Việt Hàn khàn khàn gọi.

Anh Việt Hàn... em, em..... Cẩm Lý trừng to hai mắt ướt át, lấp bắp không biết nên giải thích như thế nào, cậu muốn giải thích gì đó, nhưng loại tình huống này lại bị trức mã quen biết 15 năm thấy được, xấu hổ muốn chết đi, hốc mắt cậu đỏ lên, cậu chặt vật kéo quần, muốn chạy vào phòng trốn.

5. Chương 5: The First Night[1]

Việt Hàn đương nhiên sẽ không để cậu được như ý, vài bước đã đuổi theo cậu đang muốn trốn vào phòng ngủ, đuổi cánh dài tay ra, một phen ôm người vào trong lòng chặt chẽ.

Anh, anh buông em! Tự an ủi bị người khác nhìn thấy, còn là loại tự làm từ phía sau này, Cẩm Lý vừa thẹn vừa giận nên hoảng hốt, cậu sẽ bị Việt Hàn xem như biến thái mất.

Tiểu Lý dừng kích động, bình tĩnh một chút. Thanh âm Việt Hàn lạnh lùng, vững vàng, cực kỳ khiến người ta có một loại cảm giác an tâm, buốt giá phẳng phát như một đầm suối lạnh, từ lúc cậu 10 tuổi đến nay, mỗi khi cậu suy sụp thì hắn đều dùng giọng nói này trấn an cậu, vì thế Cẩm Lý dần dần thả lỏng, không còn chống cự nữa, chỉ là suy sụp tựa vào lòng người hàng xóm cao hơn cậu một cái đầu này.

Có phải thực ghê tởm không? Cậu ủy khuất mang theo giọng mũi nói, cậu đã hết hy vọng, dù sao không nhận ra, còn có thể như thế nào? Xin lỗi, khiến anh nhìn thấy chuyện tình quái dị này.

Em xem anh là cái gì của em? Việt Hàn nhìn bộ dáng đáng thương hể hể của cậu mà đau lòng ghê gớm, nhưng ngữ điệu vẫn lạnh lùng, mềm nhẹ nâng hai má Cẩm Lý lên, nhìn thẳng vào đáy mắt đối phương: Anh vĩnh viễn cũng sẽ không cảm thấy em ghê tởm, Cẩm Lý.

Nhìn đôi mắt Việt Hàn sâu như hồ nước, rõ ràng nên là một màu tối đen thâm trầm nhưng cậu lại thấy được ôn nhu quan tâm cùng trịnh trọng, Cẩm Lý biết hắn nói rất nghiêm túc, tâm không khởi nhảy nhót, cậu muốn nói gì đó lại không biết nên nói gì, cuối cùng đành phải cúi đầu. Trong lúc nhất thời cả phòng đều lặng im.

Người đánh võ này bầu không khí trầm mặc là Việt Hàn: Tuy rằng anh cảm thấy tự an ủi là hành vi rất bình thường, nhưng anh cho rằng anh nên lý giải một chút về vấn đề này cho em, tránh để em tự làm mình bị thương. Ngữ điệu hằn băng lãnh cơ hồ không có chút phập phồng, phẳng phát như đang đàm luận công sự như vậy, nhưng nội dung lại khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Nghe vậy, mặt Cẩm Lý phút chốc đỏ bừng, đứa nhỏ đáng thương bị kích thích cho lấp bắp nói không nên câu: Em, em... em em em em.....

Đừng nóng vội, chúng ta ngồi sofa nói chuyện. Việt Hàn kéo cậu ngồi xuống sofa, một bộ muốn nhập vai người chủ trì buổi họp đàm thảo luận giá cả thị trường.

Cầm Lý cảm giác khẩu vị này quá nặng, cùng trúc mã + hàng xóm cùng nhau thảo luận vấn đề tự mình an ủi (an ủi cú)? Cậu phảng phất như có thể nghe được tiếng tiết tháo vỡ đầy đất, ngốc ngốc ngồi xuống, cậu hoàn toàn không biết nên nói cái gì, miệng cứ mở mở đóng đóng, chung quy vẫn không phát ra lời.

Việt Hàn yên lặng nhìn cậu, thấy cậu không nói gì, chỉ u u thở dài một hơi, khí tức băng lãnh luôn mang theo bên người lúc này thay đổi, có thể người ngoài không thể phát giác nhưng Cầm Lý thì nhất định có thể phát hiện ra thất vọng cùng bị thương trong đó: Nếu em không muốn thì thôi vậy, anh chỉ là, không hi vọng em bị thương. Nhưng xem ra, anh còn không đủ để em tín nhiệm..... Hắn phá lệ lộ ra một chút biểu tình, khóe miệng nhếch lên tự giễu, đứng dậy muốn rời đi. Em... Nghỉ ngơi cho tốt.

Cầm Lý thấy hắn nói như vậy, ngữ khí bị thương khiến lòng cậu khó chịu một trận, chưa kịp nói gì lại thấy hắn muốn đi, cậu nhất thời không suy nghĩ đã nhào lên ôm lưng hắn, vội vàng kêu lên: Em nói em nói! Anh đừng đi! Em chỉ cảm thấy thực xấu hổ không biết nên mở miệng với anh như thế nào..... Cậu nói sau, cậu không tự giác mang theo một chút hương vị làm nũng.

Việt Hàn quay lưng lại với Cầm Lý, bởi vậy cậu không nhìn thấy được mồ băng sơn kia đang nở một nụ cười âm hiểm, mà ngữ điệu người nào đó lúc này vẫn rét lạnh như trước, thậm chí còn có điểm cô đơn: Anh không muốn miễn cưỡng em...

Không miễn cưỡng, không miễn cưỡng! Cầm Lý ngốc hồ hồ bị tính kế còn không biết, liền giữ tư thế ôm Việt Hàn như vậy đem hết sự tình thành thành thật thật kể lại.

Việt Hàn sau khi nghe xong thì trầm mặc một trận, lâu đến mức Cầm Lý cho rằng hắn ghê tởm mình, hắn mới xoay người nhẹ nhàng ôm cậu, hỏi: Vậy em bây giờ còn khó chịu sao?

A? Cậu sưng sốt, sau đó đỏ mặt: Ách.....

Vừa rồi liên tiếp bị sự kiện đột ngột phát sinh này chuyển dời lực chú ý còn chưa phát giác ra, hiện tại nhắc tới, cảm giác kia tựa hồ lại lủi lên..... Cả mặt Cầm Lý đỏ như trái cà chua, nhăn nhó đẩy hắn, ngập ngừng nói: Anh... anh về trước đi.....

Sao? Việt Hàn thoáng nhướn mày: Anh về rồi sau đó tự em giải quyết?

Nghe vậy cậu từ lộ liễu như vậy, Cầm Lý đỏ mặt thiếu điều mạch máu sắp bể luôn, lại lắp bắp: Anh anh anh... em em!!!! Anh biết cũng đừng nói ra chứ! Tuy rằng đều là nam nhưng cũng rất ngượng mà!!!

Việt Hàn khoái trá thưởng thức sắc mặt Cầm Lý đỏ bừng, cảm giác yêu thích không nói nên lời, dễ thương thể này thật sự khiến hắn muốn hóa thành cầm thú!

Anh giúp em.

Sao? Cậu trừng to mắt phượng, anh ấy vừa nói cái gì?

Cầm Lý như dại ra, Việt Hàn tà mị đáp: Anh nói, để anh giúp em. Vốn dĩ cánh tay lúc này vừa thu lại nhanh chóng ôm lấy vòng eo tinh tế của cậu, gắt gao ôm cậu vào trong lòng, ghé vào tai cậu nỉ non. Cầm Lý ngốc hồn đều bay mất. Ý tứ của anh ấy là cái ý tứ kia sao?!!

Không đợi người nào đó hồi thần, Việt Hàn cúi đầu nhẹ nhàng cắn vành tai trắng nõn như ngọc khả ái rồi bắt đầu liếm lộng, một tay còn lại không an phận trượt vào quần cậu mò mẫm đến hậu huyệt tình sắc ẩm áp phía sau.

A!? Cầm Lý giật mình một cái, hồn phách lấy vận tốc ánh sáng bay về nhà, cậu vội đẩy Việt Hàn, cực lực giãi dụa: Không, không cần, buông em ra...

Đáy mắt Việt Hàn lóe lên một tia u quang, liếm khắp tai cậu, tư thái háo sắc vô cùng, toàn bộ đều ngậm trong miệng trêu đùa, từ rất lâu trước kia hắn đã phát hiện, tai tiểu trúc mã của hắn không phải miễn cảm bình thường đâu, thoáng xẹt qua đều có thể khiến cậu run rẩy, vì thế hắn một bên liếm một bên thổi khí vào trong tai, Anh chỉ giúp em giảm ngứa mà thôi.

Lời nói mang theo hơi ẩm ẩm áp trượt vào trong tai Cầm Lý, vành tai lại bị chơi đùa ẩm ướt, làm cậu cả người đều không tốt, nửa tê liệt, cậu cố gắng bắt lấy một tia lý trí: Không, không được... em tự mình làm.....

Tự mình làm? Tự mình làm chẳng phải không đủ đi? Việt Hàn hôn lên cần cổ trắng nõn của cậu, một ngón tay lặng lẽ xâm nhập vào hậu huyết mềm mại chặt chẽ, bởi lúc trước đã khuếch trương qua, tiểu huyết còn có dịch ruột, non mềm mịn hoặc mà tinh tế hấp dẫn ngón tay hắn, dị thường nhiệt tình.

A ưm..... Cầm Lý cắn môi dưới, cố gắng ngăn lại rên rỉ sắp tràn ra trong miệng, ngón tay gắt gao bầu lầy bả vai Việt Hàn, cảm thụ hậu huyết được ngón tay ra ra vào vào mà sinh ra khoái cảm, cậu hiện tại đã vô lực chống cự, chỉ có thể bị động thừa nhận ngón tay của người này xâm phạm.

Việt Hàn vẫn liếm láp cổ cậu, còn lưu lại trên đó một đám ấn ký màu đỏ, ngón tay trừu sáp trong tiểu huyết ướt át từ một ngón biến thành hai, từng chút từng chút tra xét, phảng phất như đang tìm kiếm cái gì đó, không biết qua bao lâu sau, hắn rốt cuộc tìm được một điểm hơi cộm lên, hai ngón tay lập tức dùng lực đè xuống--

AA! Cầm Lý cảm thấy từ hậu huyết truyền đến một trận kích thích cường liệt, nhin không được thất thanh kêu lớn, còn chưa kịp phản ứng, ngón tay tác loạn từ phía sau lập tức liều mạng đâm chọc lên điểm nọ, liên tiếp từng đợt khoái cảm phảng phất như vô tận không có điểm cuối ập tới, khiến cậu suýt tý hồng mắt: A... AA, ưm a... Không, không cần... Dừng lại... A A... Không được...

Thật nhiều nước... Sao nơi này lại giống đàn bà ra nhiều nước như vậy? nghe tiếng rên rỉ kiều mỵ như thế, Việt Hàn càng hưng phấn, ngón tay nhanh chóng cắm rút trong hậu huyết, tiếng nước dính dấp tỏ vẻ tiểu huyết đã chặt vật không chịu nổi, hắn một bên tán thưởng một bên đùa bỡn tiểu huyết càng thêm ướt át.

Cầm Lý bị hắn đùa cợt hồ mất đi lý trí, đứng cũng không vững, nếu không phải có Việt Hàn đỡ, chỉ sợ đã mềm oặt té trên mặt đất, bởi vì khoái cảm cường liệt khiến khóe mắt cậu theo sinh lý trào ra nước mắt: AA... ưm a... ách ưm....

Việt Hàn mê muội nhìn khuôn mặt động tình của cậu, bên tai vang vọng tiếng rên rỉ yêu kiều ngọt ngào, ngón tay liên tục ra vào hậu huyết mềm mại, hắn cảm thấy có thể đùa bỡn người trong lòng trở nên đam mê như vậy thật sự rất thỏa mãn, chỉ đáng thương cho hạ thể của hắn đã muốn nổ tung rồi, nhưng suy xét đến đây là lần đầu tiên của tiểu trúc mã, hắn cố nén dục vọng mà gia tăng số ngón tay lên ba, vì sự tình sắp xảy ra kể tiếp mà chuẩn bị.

6. Chương 6: The First Night [2]

AA ưm Trong phòng, hai thân thể quang lỏa giao triền cùng một chỗ, cặp đùi đùi thon dài xinh đẹp của thanh niên thanh tú trên sofa được tách ra, nơi bí ẩn trên người đang ngậm lấy ngón tay của một người đàn ông mà chơi đùa, tính khí hưng phấn dục vọng cao cao, theo động tác trừu sáp mà vùng vẫy, đỉnh đầu tính khí còn rỉ ra một chút tinh dịch trượt xuống phía sau nơi tiểu huyết được ngón tay đùa bỡn, hòa với dịch ruột non trong suốt, lưu lại vệt nước nhạt màu trên sofa.

Việt Hàn chôn đầu trước ngực Cầm Lý khéo léo liếm lộng núm vú cậu, trước nhẹ nhàng mút mát, sau lại dùng răng chậm rãi ma sát, dùng nước bọt liếm cho đầu vú đỏ tươi sáng ngời trong suốt, nhìn qua thật khiến người ta trêu mến.

Thoải mái sao Tiểu Lý? Mê muội nhìn bộ dáng cậu khó nhin thấp giọng nỉ non khóc, hắn không khỏi tạm dừng động tác ngoài miệng hỏi.

Ô ô em, em không biết Cầm Lý khóc nức nở đáp, cậu hoàn toàn không biết hiện tại là tình huống gì, đầu óc mơ màng không phản ứng nổi, cục huyết phía sau bị đàn ông dùng ngón tay thao, đầu vú mẫn cảm bị người dùng lưỡi đùa bỡn, khoái cảm điên cuồng ủa lên, cậu căn bản nghe không hiểu hắn đang hỏi cái gì.

Tiểu Lý không biết sao? Vậy thế này có thoải mái hay không? Việt Hàn yêu thương hôn hôn cánh môi mềm đỏ, rút ngón tay ra khỏi hậu huyết, đồng thời dùng hai tay mang theo dịch ruột non xoa nắn đầu vú cậu.

Tiểu Lý, em xem đầu vú em dính nước bọt của ta và dịch do chính em phân bố có phải rất đẹp hay không? Lời nói Việt Hàn lẩm bẩm bên tai cậu đầy hương vị tình dục.

Mất đi ngón tay an ủi, tiểu huyệt Cẩm Lý lập tức bất mãn kháng nghị, cơ thể ngứa khó chịu lại kéo đến, lại nghe thấy ngôn ngữ hạ lưu mà càng thêm hư không, cậu mang theo giọng mũi mềm mềm cầu xin nói: Đừng đi mà. Thật ngứa~~

Nhưng ngón tay hiện tại bận rộn chiếu cố cặp núm vú nho nhỏ của Tiểu Lý rồi. Làm sao đây? Việt Hàn ra vẻ buồn rầu nói, động tác trên tay càng thô bạo, cơ hồ như chà đạp hai đầu vú đã sưng lớn nọ.

AAA nhẹ một chút ... Cặp mông trắng nõn khó nhìn ma sát sô pha, Cẩm Lý cảm giác hai điểm trước ngực bị chơi tới lại đau nhưng lại rất thích, không khỏi đáng thương khẩn cầu người đàn ông này yêu thương.

A, bằng không như vậy đi, anh dùng thứ này đến giúp Tiểu Lý giảm ngứa, bên trong nhất định rất ngứa đi? Anh giúp em thống nhất gãi một chút ha! Việt Hàn giống như không nghe thấy tiếng Cẩm Lý cầu xin tha thứ, tự mình tiếp tục đùa bỡn đầu vú non mềm, còn thịt cực lớn vận sức chờ phát động đang uy hiếp để tại cửa huyệt ướt át, tùy thời chuẩn bị tiến vào.

Cẩm Lý cảm giác được tiểu huyệt có một thứ gì đó thô to lại nóng bỏng đỉnh vào, cảm giác muốn được lấp đầy nhất thời ủa lên, cửa huyệt không khỏi co rút lại, như thể muốn hút còn thịt thô to kia vào.

Um! Việt Hàn cảm giác phân thân của mình đỉnh vào nơi này thật mềm thật ẩm thật chặt, hạ thân nhất thời lại trưởng lớn, hốc mắt nổi lên tơ máu đỏ, không tỉ mỉ chơi đùa đầu vú khả ái nữa, mà vòng tay giữ chặt eo Cẩm Lý, dùng lực, liên tục hăng chôn còn thịt thô to của mình vào hậu huyệt mềm mại ẩm áp đó.

AA! Tuy rằng đã được khuếch trương, nhưng thứ kia của Việt Hàn lẽ nào chỉ có thể so sánh với ba ngón tay, còn thịt thô to không biết lớn hơn bao nhiêu, thẳng tắp đâm vào dững đạo ẩm áp, đau đớn xâm nhập, Cẩm Lý không khỏi hô đau một tiếng.

Rất đau sao? Ôn nhu mơn trớn khuôn mặt cậu, Việt Hàn lo lắng hỏi, lúc mới bắt đầu hẳn bị cậu câu dẫn trêu chọc dần dần mất đi lý trí, cả tâm lẫn mắt đều chỉ muốn xỏ xuyên qua người trước mặt này, thẳng đến khi nghe cậu hô đau mới hồi phục một ít thần trí, nhìn tiểu trúc mã bộ dáng thống khổ nhìn không được mà đau lòng, trách bản thân quá nóng vội không cẩn thận.

Vâng Cẩm Lý nhìn vào đáy mắt Việt Hàn, thấy được hẩn đau lòng, cậu nói muốn than đau đớn cũng quay lại trong bụng: Thực ra cũng không quá đau. Nhiều nhất là cảm giác rất kỳ quái... nếu xem nhẹ đau đớn kia thực ra nơi đó rất thoải mái và có cảm giác tràn đầy, cũng còn ngứa nữa.

Anh có thể động không? Việt Hàn thử cử động, chậm rãi rời khỏi cơ thể cậu, còn thịt rút ra ma sát vào nội bích mẫn cảm, đổi lấy một tiếng rên kiều mị của người dưới thân.

Vâng Nội bích căng chặt giống không muốn để hẩn rời mà thân mật níu kéo, vội vàng muốn giữ hẩn lại, Việt Hàn thở hổn hển theo dõi phản ứng của cậu, phát hiện hàng xóm khả ái của mình tựa hồ không quá đau, đáy lòng lại nổi lên tà ý.

Hẩn thổi một hơi vào bên tai Cẩm Lý, vừa lòng nhìn cậu mẫn cảm run rẩy: Tiểu Lý em xem tiểu huyệt của em thật không nở cách xa còn thịt của anh kia~

Nào... Nào có? Cẩm Lý trừng mắt nhìn hẩn một cái.

Không có sao? Tiểu Lý không thấy rõ rồi... Anh sẽ giúp em nhìn càng rõ hơn. Việt Hàn nói xong một phen nhấc hai chân Cẩm Lý lên cao đặt trên vai mình, chính mình thì đứng bên cạnh sô pha, dùng lực đạp xuống: Tiểu Lý... Như vậy rất rõ ràng đi? Em xem, tiểu huyệt lỏng lẻo của em đang bị còn thịt của anh làm đầy, làm ra thật nhiều nước... Thích bị làm như vậy sao?

AA ha ưm!! Không, không cần, để em xuống... dùng lực mạnh quá... Ách

a.... Mông Cẩm Lý lúc này hoàn toàn lơ lửng, chỉ có lưng nằm ở trên sô pha, bởi chân bị dựng lên cao, mà cậu hoàn toàn có thể nhìn thấy còn thịt tím đỏ thô to kia đâm vào hậu huyệt của mình, liên tục xỏ xuyên làm cậu muốn hôn bay phách tán, mỗi một lần dùng lực rút ra đều mang ra không ít thể dịch, mỗi một lần cắm vào đều phẳng phất cắm như đến chỗ sâu nhất của tràng đạo, hung mãnh giống như muốn phá nát nơi đó, tiếng giao hợp phành phạch phát ra dâm dăng vang vọng khắp phòng.

Ha~~... Tiểu động của em thật lẳng lơ, vừa chặt vừa mềm khiến anh thích chết mất... Đáng giận, vì cái gì anh lại lãng phí thời gian lâu như vậy chứ? Sớm biết thì đã có thể làm em Việt Hàn hai tay bận rộn xoa nắn cặp mông co dãn trắng nõn của Cẩm Lý, hung hăng đùa bỡn một phen, một bên tăng lớn lực đạo, biến hóa góc độ thao tiểu huyết, tiểu huyết lúc này đã hoàn toàn mở rộng, nội bích trơn mềm hầu hạ còn thật thô dài, tự động phân bố chất lỏng tựa như hi vọng đối phương càng thêm thuận lợi thao mình.

AA... ừm... ách, a ha... nhẹ một chút a... Ruột muốn rách rồi... AA! Khỏe mắt ngập trong nước, Cẩm Lý thất thần nhìn người đàn ông đang ra sức thao mình, không kịp tiên dịch nuốt trượt xuống mặt, bộ dạng muốn được thao thật có thể khiến người ta mất đi hồn phách.

Dùng lực áp mông Cẩm Lý về phía mình, động tác Việt Hàn càng gấp càng mãnh liệt, mỗi một lần tiến vào cơ hồ như muốn đem cả hai viên cầu của mình cắm vào luôn, giữa hai người chặt chẽ không lưu lại bất cứ một khe hở nào, tiếng giao hợp phành phạch càng chứng minh hai người làm tình có bao nhiêu kịch liệt, sô pha đều dẫm dịch thấm ướt mà rung động theo luật, Cẩm Lý bị đâm cho không ngừng hướng lên trên rồi lại bị Việt Hàn dùng lực đẩy còn thật xuống, một lần so với một lần càng tiến vào sâu hơn, đột nhiên, Việt Hàn đụng vào một điểm, phát hiện người dưới thân khoa trương uốn vặn thân thể rít lên the thé như bị điện giật.

Làm em rất thích sao? Việt Hàn tà ác hỏi, nhắm vào một điểm kia mà chèn ép trứu sấp, từng chút dùng lực va chạm lên điểm nọ, thiếu chút nữa làm cho Cẩm Lý sướng muốn chết, cậu cảm giác được mỗi lần điểm đó bị va chạm liền tê dại đi thường, thân thể đều run lên không thôi, khoái cảm điên cuồng tăng tầng tầng lớp lớp đánh tới, khiến cậu cơ hồ cho rằng mình sắp bị thao chết rồi.

A a a!! Không, không được, em muốn được anh giết chết ... anh Việt Hàn... anh... Từ bỏ..... Quá nhiều khoái cảm tích lũy đến cuối cùng cơ hồ khiến cậu như nổ tung, lời nói hỗn loạn không thành câu. Một tiếng hét lên cuối cùng, cậu cảm thấy trước mắt bạch quang chớp lóe, bắn ra.

Bảo bối bị anh làm đến bắn luôn sao? Một khắc khi Cẩm Lý đạt cao trào, Việt Hàn liền cảm giác được hậu huyết cậu hung hăng co lại mụt lấy còn thật của mình, khiến hắn thiếu chút nữa cũng bắn ra, hắn cảm thấy mình sắp bắn rồi, nghĩ vậy liền túm lấy vòng eo mảnh khảnh của cậu, dùng lực hung hăng trứu sấp một phen, đem nội bích đỏ hồng bên trong cọ sát muốn lộ ra ngoài, sau đó vào lúc Cẩm Lý sắp không chịu nổi mà kêu thành tiếng, một đoàn tinh dịch đậm đặc bắn thẳng vào chỗ sâu nhất của tròng đạo.....

7. Chương 7: Bị Đại Ca Nhà Bên Thương?!

Sáng sớm, ánh mặt trời trước sau như một lười biếng, kim sắc như sợi tơ rơi qua khe hở bức màn chiếu vào người hai nam nhân nằm trên sô pha, người đàn ông với làn da màu tiểu mạch cao lớn trắng kiêu ôm trong lòng một người thanh niên thân thể ngọc bạch thon dài xinh đẹp, một trắng một nâu, một anh tuấn một thanh tú, một lạnh lùng cứng rắn một ôn hòa, vậy mà nhìn qua lại cực kỳ ảm áp hài hòa.

Ừm..... Cẩm Lý thoáng cau mày, không thoải mái trở người. Kỳ quái? Vì sao vốn nên là ôm gối mềm thì lại ôm thứ cứng cứng nóng nóng, hơn nữa hình như còn phập phồng? Còn có, vì sao lại có ‘cây gậy’ nào đó nằm ngay giữa cậu với cái ‘gối ôm’ vậy? Thật khó chịu.....

Không yên ổn xê dịch, phát hiện thứ kia vô cùng ngoan cố vẫn như cũ bám riết không tha, cậu nổi giận, dùng lực cào một cái, năm ngón tay mảnh khảnh kéo một đường --

Ui a

~!!!! Buổi sáng tốt đẹp được tiếng kêu thất thanh thảm thiết của một gã đàn ông thiếu chút nữa đoạn tử tuyệt tôn bắt đầu.

[p.s Cẩm Lý bình thường ham mê đàn guitar, nên lực của mấy đầu ngón tay có hơi... Ha ha]

Ách, anh Việt Hàn!? Bị tiếng kêu thê lương thấm thiết làm cho tỉnh ngủ, Cẩm Lý nhìn người nọ đang chập vạt ôm hạ thể đau đớn trên sô pha mà kinh ngạc, Anh... Làm sao?? Mặt anh Việt Hàn vận vẹo thật khoa trương, thật hiếm lạ nha... Ách, không đúng, đến tột cùng đã phát sinh chuyện gì?

Không, không có việc gì... Việt Hàn đau đến mức ngũ quan đều lệch vị trí, gian nan nói, nhưng trán chảy mồ hôi lạnh ròng ròng thoát nhìn lại không giống như không có việc gì.

Để em xem xem. Không đợi hần trả lời, Cẩm Lý nhanh tay kéo tay hần ra: [Ai yo, năm đường cào], tỉ mỉ xem xét chỗ đau đớn của người nào đó, cậu thở ra một hơi: May mắn, không ứ cũng không đổ máu, chỉ là... Mềm mất mà thôi.

Đỉnh dương vật cảm nhận được luồng khí từ miệng cậu mẫn cảm run lên, như muốn đứng lên, Việt Hàn vội vàng lui về phía sau, nhanh chóng cách cái người trì độn nào đó xa một chút, thanh âm băng lãnh mang theo khêu gợi nói: Anh không sao.

Vậy là tốt rồi, anh không nên để chỗ đó bị thương... A! Cẩm Lý đột nhiên cứng đờ, vừa rồi cậu hình như... sẽ không phải là..... Việt Hàn dùng ánh mắt yên lặng khẳng định nghi hoặc của cậu.

Em... Xin lỗi... Cẩm Lý đỏ mặt, thật muốn đào một cái hố chôn mình, đột nhiên, cậu cảm thấy có một loại cảm giác kỳ dị không thích hợp, cậu nhìn Việt Hàn, lại nhìn nhìn mình, liếc liếc đến thứ chất lỏng không rõ tên trên sô pha, cảm giác nơi nào đó đau đớn không phải bình thường cùng vòng eo bủn rủn, ký ức đêm qua phút chốc ủa trở lại -- bọn họ đã làm tình.

Em em em... chúng.. chúng ta ... ngày hô hôm qua..... Cậu lắp bắp, mặt đầy hoảng sợ hỏi.

Làm tình. Việt Hàn khẳng định nói trắng ra, bên ngoài không tỏ vẻ nhưng trong lòng thực ra đều vui vẻ tới mức nở thành một đóa cúc già, hôm qua mới phát hiện hần thích phải trúc mã nhà mình, kết quả ngày hôm đó làm tình với người ta, xem đi, thật năng suất!

Cẩm Lý nghĩ đến hành vi của mình ngày hôm qua, sắc mặt trắng bệch, cậu cảm thấy mình sai rồi, vậy mà lại bẻ cong đại ca cứng nhắc cách vách nhà bên... Đúng, xin lỗi!

?

Anh Việt Hàn anh hần là thích phụ nữ đi... Đều do em khiến anh có hồi ức không tốt ... Cẩm Lý rối rắm áy náy nói.

Anh không thích phụ nữ. Việt Hàn mặt người chết đáp lại.

A?

Anh cũng không thích đàn ông.

Vậy..... Vậy anh thích cái gì? Song tính nhân chắc?

Anh thích Tiểu Lý. Việt Hàn ôn nhu nhìn cậu: Chuyện ngày hôm qua anh cũng có sai, anh hần là đã muốn rời đi khi đó, nhưng anh nhịn không được, anh thích em, cho nên anh muốn thưởng em.

Cẩm Lý cảm giác đầu choáng váng, anh Việt Hàn... Thích cậu? Chuyện từ khi nào? Sao lại... em không biết?

Anh cũng không biết, hôm trước mơ một giấc mộng xuân, mộng thấy em, kết quả anh mới phát hiện anh thích em. Việt Hàn nhìn bộ dáng cậu lẳng lẳng, nhịn không được ôm cậu vào trong lòng một phen, theo dõi biểu tình ngốc lẳng của cậu, sau đó hôn lên cánh môi cậu, từ mút mát đến hôn sâu, từ ôn nhu đến kịch liệt, hần dùng lực đoạt lấy đầu lưỡi phần nộn của cậu, cắn cắn cánh môi đỏ hồng của cậu, giống như muốn đem người trong lòng ăn luôn, cướp đoạt nước bọt trong miệng cậu, Cẩm Lý bị hần hôn thiếu chút nữa hít thở không thông, cảm nhận được lãng mạn mâu thuẫn của hần, hung mãnh như thú lại đồng thời nhu tình như nước.

Không nỡ rời khỏi đôi môi đỏ mọng của cậu, hai người trán tựa trán nhẹ nhàng thở dốc, thở đến khi khí tức nhộn nhạo xen lẫn cùng một chỗ, tuy hai mà một, thân nạt mà ấm áp. Si ngốc nhìn Cẩm Lý bởi vì hôn mà hai mắt nổi lên sương mù, hần cúi đầu mở miệng:

Tiểu Lý, chúng ta cùng một chỗ đi.

~~ HOÀN ~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cach-vach-truc-ma>